

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

1. [Sentència](#) de 10 de maig de 2021, de la Sala Primera del Tribunal Constitucional, dictada en recurs d'empara.

El TC ha desestimat el recurs d'empara interposat per una regidora de l'Ajuntament de Catarroja (València) contra la sentència del Ple de la Sala Civil del Tribunal Suprem que va condemnar-la a pagar una indemnització per haver vulnerat el dret a l'honor del torero VB a qui es va referir com assassí (de toros) a les poques hores de morir, mitjançant el seu compte de Facebook.

El TC considera:

- a) Les manifestacions realitzades per la regidora excedeixen el dret a la llibertat d'expressió pel seu contingut greument vexatori i per referir-se a una persona que acabava de morir traumàticament, mostrant un sentiments d'alegria o alleujament.
- b) Que hi ha hagut una intromissió il·legítima en el dret a l'honor del torero mort i a més, afegeix que si aquesta és possible fora de les xarxes socials, també ho és en elles i més, fins i tot, per la seva difusió.
- c) Que la llibertat d'expressió no pot ser un instrument per menyscabar la dignitat de les persones, doncs aquesta s'erigeix com a fonament de l'ordre públic i pau social.

Aquesta sentència compta amb un vot particular de la magistrada María Luisa Balaguer, que manifesta la seva discrepància tant pel que fa a l'argumentació com a la decisió de la sentència. Quant a l'argumentació, entén que és necessari desenvolupar un cànon específic de judici, respecte a l'exercici de la llibertat d'expressió en les xarxes socials i respecte a la decisió, entén que el missatge compartit en Facebook tenia una clara intenció política sobre un tema polèmic a Espanya com és la tauromàquia i que no va haver intenció de menyscabar l'honor del torero mort, a més afegeix que el fet que la defensa de l'honor que actua com a límit a la llibertat d'expressió es refereixi a una persona ja morta, s'hauria d'haver tingut en compte a l'hora d'haver estimat el recurs d'empara.

2. [Sentència](#) de 13 de maig de 2021, del Ple del Tribunal Constitucional, dictada en el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel grup parlamentari del PP del Senat contra diversos preceptes de l'RDL 15/2020, de 21 d'abril, de mesures extraordinàries per donar suport a l'economia i l'ocupació.

El Ple del TC ha estimat per majoria el recurs d'inconstitucionalitat contra diversos preceptes de l'RDL 15/2020, de 21 d'abril, i, en conseqüència ha declarat inconstitucionals i nul·les de ple dret les disposicions addicionals sisena i setena, la disposició transitòria segona i la disposició final primera de l'esmentat RDL. Aquestes disposicions modificaven la regulació legal del règim de les classes passives de l'Estat pel que fa a la seva gestió, ja que passava del Ministeri d'Economia i Hisenda a l'Institut Nacional de la Seguretat Social.

Els fonaments jurídics de la referida sentència són:

- a) Que en el cas d'actuacions no concorren els requisits essencials d'extraordinària i urgent necessitat que és justament allò que habilita el Govern per acudir a l'instrument jurídic del decret llei, ja que d'aquesta manera s'ha obviat el procediment ordinari o urgent per modificar la legislació sobre les classes passives de l'Estat pel que fa a la seva gestió.
- b) Que les disposicions recorregudes en el recurs d'inconstitucionalitat pateixen un greu defecte formal determinant per declarar la seva inconstitucionalitat, perquè es va aprovar mitjançant l'instrument jurídic decret llei vulnerant els requisits exigits en l'article 86.1 de la CE per acudir a aquesta figura legislativa; això és, l'extraordinària i urgent necessitat.
- c) Que no hi ha cap relació entre l'objecte de l'RDL 15/2020, de 21 d'abril, que va ser establir mesures extraordinàries per fer front la crisi econòmica i social causada per la pandèmia de la COVID-19 i la gestió de les classes passives de l'Estat.
- d) Quant als efectes de la declaració d'inconstitucionalitat que estableix la sentència, el mateix TC declara que els beneficiaris de les prestacions de classes passives de l'Estat poden patir un perjudici si les disposicions anul·lades de l'RDL 15/2020 produeixen un efecte immediat, disposa que dita "nul·litat ha de quedar diferida a 1 de gener de 2022 amb la finalitat que abans que expiri aquest termini es puguin substituir les disposicions declarades inconstitucionals i nul·les per una regulació legal pertinent".

- e) La sentència conté un vot particular del magistrat Conde-Pumpido que recorda que, d'una banda, en aquest recurs s'aborda la impugnació d'una norma, l'RDL 15/2020, que suposa canvis de naturalesa purament organitzativa de l'Administració, no tenint cap efecte sobre l'esfera dels drets i deures dels ciutadans; i d'altra banda, que l'RDL no és sinó la plasmació d'una nova estructura organitzativa del poder executiu decidida pel recent nomenat president del Govern i que es dicta en virtut de les facultat d'organització que li atribueix la legislació vigent, ja que suposa un desenvolupament del Reial decret del president del Govern 2/2020, de 12 de gener, pel qual es reestructuren els departaments ministerials i l'article 22 pel qual havia disposat que la gestió de les classes passives de l'Estat sigui atribuïda a l'Institut Nacional de la Seguretat Social i considera que si de la reestructuració es deriven determinades modificacions legals, l'instrument de què disposa el Govern per dur-les a terme és el decret llei i l'escrutini del pressupost del fet habilitant hauria d'haver tingut en compte tant la referida posició constitucional del Govern, com el calendari per dur a terme les modificacions legals necessàries per a la integració efectiva del règim de classes passives de l'Estat en el Ministeri d'Inclusió, Seguretat Social i Migracions que s'havia vista alterat com a conseqüència de la pandèmia mundial de la COVID-19.
3. [Sentència](#) de 14 de maig de 2021, del Ple del Tribunal Constitucional, dictada en el recurs d'inconstitucionalitat formulat pel grup parlamentari de VOX en el Congrés dels diputats contra la disposició final segona de l'RDL 8/2020, de 17 de març, de mesures extraordinàries per fer front a l'impacte econòmic i social de la COVID-19.

El Ple del TC va declarar la inconstitucionalitat de la disposició final segona de l'RDL 8/2020, de 17 de març, per la qual es disposava la integració de les vicepresidències nomenades pel Govern en la comissió encarregada del control del Centre Nacional d'Intel·ligència (CNI) i que va permetre nomenar membre de ple dret el vicepresident segon, Pablo Iglesias, ja que es considera que l'esmentat precepte pateix d'un defecte formal determinant de la seva inconstitucionalitat, en tant que la seva aprovació mitjançant la figura jurídica del decret llei vulnera els requisits establerts en l'article 86.1 de la CE per a la seva utilització, article que exigeix que "només en casos d'urgent i extraordinària necessitat" pot el Govern dictar disposicions legislatives provisionals que prendran la forma de decret llei.

La Sentència considera que no concorre en aquest cas el pressupòsit inexcusable d'urgent i extraordinària necessitat que habilita el Govern per acudir a l'instrument legislatiu del decret llei, obviant el procediment legislatiu ordinari o d'urgència per regular dit nomenament.

La Sentència afegeix que, d'acord amb la jurisprudència del TC, el Govern no va justificar la urgent i extraordinària necessitat en el procediment d'elaboració de la norma ni aquesta guarda coherència amb els motius generals que van determinar l'aprovació de l'RDL 8/2020, ja que la finalitat d'aquest era l'aprovació d'una sèrie de mesures de caràcter social i econòmic per lluitar contra la pandèmia de la COVID-19 i que no es pot determinar una connexió entre les conseqüències desencadenades per la pandèmia i la modificació de la composició de la Comissió Delegada del Govern per a Assumptes d'Intel·ligència, que va propiciar la integració del vicepresident segon en l'esmentada comissió.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

4. [Sentència](#) de 4 de maig de 2021, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual es determina que quan el deutor incorri en mora ha d'abonar la quantitat de 40 euros en concepte de despeses de cobrament per cadascuna de les factures no abonades en temps i no com a una única quantitat pel conjunt de totes, d'acord amb la interpretació doctrinal que la Secció fa de l'article 8 de la Llei 3/2004, de la lluita contra la morositat en les operacions comercials, que va incorporar al dret intern la Directiva 2000/35/UE, del Parlament Europeu i del Consell, de 29 de juny de 2000.

La dita sentència consta d'un vot particular del magistrat Rafael Toledano, al qual s'adhereix el magistrat José Luis Requero, en què mantenen que el recurs de cassació hauria d'haver-se desestimat, confirmant-se la sentència recorreguda.

Ambdós magistrats afirmen que la solució mantinguda per la majoria de la Secció imposa un cost "desmesurat" per a l'administració deutora amb un enriquiment injust per al creditor, que ha actuat amb "manifest abús de dret".

5. [Sentència](#) de 24 de maig de 2021, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que desestima el recurs de cassació núm. 3375/2021, interposat pel Govern de Canàries contra l'acte judicial dictat pel Tribunal Superior de Justícia de Canàries, que desestimava part de les mesures restrictives adoptades pel Govern de Canàries després de la finalització de l'estat d'alarma el 9 de maig de 2021.

El TS manté els fonaments jurídics per acordar la desestimació de l'esmentat recurs de cassació següents:

- a) Que per aplicar les mesures restrictives han de sol·licitar prèviament autorització judicial i, en el cas que se sol·liciti la ratificació d'aquestes, no podran ser aplicades fins el moment d'obtenir, si escau, la preceptiva autorització judicial, ja que entén que fins aquest mateix moment no han entrat en l'ordenament jurídic.
- b) En relació amb l'apartat anterior, el TS afirma que la ratificació no supleix la imprescindible habilitació legal.
- c) La ratificació pel corresponent acte judicial de les mesures adoptades no impedeix que els afectats per aquestes puguin recórrer les disposicions o actes administratius que preveuen les mesures, ni predeterminen la sort dels recursos, ja que el pronunciament judicial que condueix a la ratificació es limita al control extern i reglat de l'actuació administrativa i a l'examen preliminar de la proporcionalitat de les mesures adoptades.
- d) L'article 3 de la Llei orgànica 3/1986, de mesures especials de salut pública s'ha d'interpretar conjuntament amb els articles 26 de la Llei 14/1986 i 54 de la Llei 33/2011 i, així entès, autoritza limitacions puntuals de la llibertat de circulació sempre que l'Administració acrediti:
- L'existència d'una malaltia transmissible greu que posi en perill la salut i la vida de les persones.
  - La justificació que aquella limitació és imprescindible per impedir dita transmissió per no haver altres mitjans eficaços per aconseguir-ho.
  - La determinació, basant-se en el nombre de persones malaltes i de la seva localització, l'extensió subjectiva i territorial de la limitació.
  - La fixació de les mesures fundada en el temps imprescindible que s'han de mantenir les limitacions de mesures adoptades per impedir la transmissió de la malaltia.
- e) El control judicial en el procediment de la ratificació ha de consistir en:
- La comprovació de la competència de l'òrgan que adopta les mesures restrictives.
  - La invocació dels preceptes legals o altres que li confereixen l'habilitació per a l'adopció de les mesures.

- La identificació amb suficient claredat del perill greu per a la salut de les persones que provoca o pot provocar la malaltia transmissible i que és necessari conjurar per prevenir la salut i la vida de les persones amb indicació dels fets que així ho acreditin.
  - La justificació que no es disposa d'altres mitjans menys agressius per fer front a la transmissió de la malaltia greu contagiosa i que els proposats són els mitjans més idonis i proporcionals a tal finalitat.
- f) La Sala corresponent ha de jutjar si dites justificacions són suficients i si la limitació pretesa és efectivament idònia, necessària i proporcionada.
- g) El control realitzat pel TSJ de Canàries no és contradictori amb l'efectuat per altres sales territorials perquè no consta que les circumstàncies contemplades fossin les mateixes que les jutjades per la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Canàries.

En aquest cas concret de la ratificació de les mesures adoptades pel Govern canari i un cop aplicats els paràmetres anteriorment assenyalats, s'ha comprovat raonadament la insuficiència de la motivació i la inconsistència de la mesura amb les excepcions previstes.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

6. Sentència de 19 de maig de 2021, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana**, dictada en el recurs d'apel·lació referent al personal interí.

La Sentència estima íntegrament el recurs i, en conseqüència, revoca la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 d'Alacant, de data 8 de juny de 2019, anterior a la sentència dictada pel TSJUE.

Una treballadora de l'Ajuntament d'Alacant va ocupar durant 12 anys i de manera ininterrompuda una plaça de conserge municipal, que l'Ajuntament no va incloure en l'oferta pública d'ocupació fins a finals de 2018.

La interessada va interposar un recurs contenciós administratiu, que va ser admès a tràmit i substanciat davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 d'Alacant.

L'esmentat Jutjat va dictar sentència estimant el recurs de la recurrent i va dictaminar que la mesura sancionadora a l'esmentat Ajuntament "més acord i equilibrada per abús de la contractació temporal" era declarar la recurrent com a treballadora fixa i reconèixer-li el dret a romandre en el seu lloc de treball en condicions equiparables a les dels funcionaris de carrera de la seva mateixa categoria, ja que entén el Jutjat que no concorre una successió de contractacions, sinó una única relació laboral prolongada en el temps.

Els serveis jurídics de l'Ajuntament d'Alacant van interposar recurs d'apel·lació contra l'esmentada Sentència davant el TSJ de la Comunitat Valenciana.

La Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de la Comunitat Valenciana va estimar el recurs d'apel·lació i, en tal sentit, entén que en aquest cas no ens trobem davant una situació en què s'hagi accionat contra l'extinció d'una relació de serveis que considera fraudulenta, ni la finalitat del recurrent és obtenir una declaració de condemna a l'Ajuntament per al restabliment d'aquesta, sinó que el que es pretén és el reconeixement de la condició de treballadora indefinida no fixa.

Dita sentència no és ferma ja que pot ser recorreguda en recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.